

Фиқҳ 181-дарс. Намознинг сифати

19:01 / 14.04.2022 3164

ءَيْنُذُ يَتَمَحَّشٌ مِّنْ أَهْبَابٍ أَسْأَمٍ إِلَّا بَرَبَكَ عُرْشَ لَدَاهُ أَذِفٌ
أَهْبَابٍ كُنَّمٍ إِذْحَاهٌ يَدِيْعُ فَرَتُ ظَارِمٌ أَوْ

أَهْبُ ظَارِقٌ لِّا أَلَّا يَسْرَافُ لِإِبْلِ وَلَوْ إِعْدَبِ بُوْشَمٌ أَلَّا مِيْطَعَتٌ لَّدَاهُ أَمْلُكُ بُرْجَيِّ وَ
يَتْفُيِّ وَبَوْ رَدْعَبٌ لِّا

مَأْيَقَلُكِ يَفِ أَهْرَدَصٌ لَّعْ عَضَاتٌ ظَارِمٌ أَوْ هَتْرُسَ تَحَتٌ هَلْأَمَشٌ لَّعْ هَنِيمَيِّ عَضَيِّ وَ
نَيْدِيْغُلَلِتَأْرِيْبَكَتْ نَيْبَوْ عُوكُرَلِ ظَمْوَقٌ يَفُلْسُرِيَّ وَنُونْسَمُ رَكْذَهِيَّ

نَعْ هَرَحْ وَيِّيَّ وَقُوبْسَمَلُهُلُوْقَيَّفِ إِعَانَثَلَلِ أَلَّا ظَارِقَلُ دَوْعَتَيِّ وَوَجْهُيَّ أَلَّا وَيَنْثُيَّ مُثَّ
أَرْقَيِّ مُثَّ بَنْهَرَسُيَّ وَهَرَوْسَلَأَوْهَجَتَأْفَلِ أَنْيَبَ أَلَّا يَمَسُّيَّ وَنَيْدِيْغُلَلِتَأْرِيْبَكَتْ
لَعْ هَيَّدَيِّبُ دَمَتْعَيِّ وَأَصْفَاخَ عُوكُرَلِلِ رَبَكُيَّ مُثَّ مُومَأَمَلُأَكَ أَرْسَنَمَوَيِّ وَهَجَتَأْفَلِ
هَسَأَرِسَكَنُمَّ أَلَّا وَعَفَأَرَزِيَّ وَهَرَهَظَأَطَسَأَبَّ وَعَبَأَصَأَجَرَفُمَّ هَيَتَبَكُرُ

دِيْمَحَتَلَابَ وَمَأْمِلَابَ يَفَتْكَيِّ وَهَسَأَرَاعَمَسُيَّ مُثَّ هَانَدَأَ وَهَوَّ، أَثَالَثُ حَبَسُيَّ وَ
عَضَيَّفِ، دُجَسَيِّ وَرَبَكُيَّ مُثَّ، أَيِّوْتَسُمُ مُوقَيِّ وَأَمَهَنَيَّبُ دَرَفَنْمُلُأَعَمْجَيِّ وَمَتْوَمْلَا
هَيَّغَبَصِّ أَيِّدَبُمَّ، هَيَّفَكَنَيَّبُهَجَ وَعَضَيَّ مُثَّ، هَعَبَأَصَأَمَأَصِّ هَيَّدَيِّ مُثَّ، هَيَّتَبَكُرُ
وَهَوَّ، أَثَالَثُ حَبَسُيَّ وَهَلْبَقْلِ، وَهَنَهَيَّلْجَرَعَبَأَصَأَمَأَصِّ هَيَّدَحَفِ، نَعْهَنَطَبَأَيِّفَأَجُمَّ
هَانَدَأَ.

يَلَصُّيَّ نَمَرَهَظَ لَعَوْهَيَلَعْهَتَهَبَجَ رَقَتْسَتَوْهَمَجَهُ دَيَّيِّهَيَّشَلُكَ لَعْرُوجَيِّ وَ
مَأْجَزَلَا يَفُهَتَأَلَصَ

، آنئىمْطُمْ سِلْجِي و، آرَبَكُمْ سِأْرُعَفْرَيَ و، آهِيَذْخَفَبَ آهَنْطَبُ قِزْلُتَوْ ضَفْخَتُ ةَأَرْمَلَوْ آلَبُ مُوقَيَ و، هَيَتْبَكْرُمُثِ هَيَدِيَّمُثِ هَسِأْرُعَفْرَيَ وُرَبَكُيَ و، آنئىمْطُمْ دُجْسَيَ وُرَبَكُيَ و، هَذَعَتَ آلَو، هَاءَنَتَ آلَ نَكَلَ، هَلَوَالَّا كُهَيَنِآشَلِ اَهْعَلَرَلَوِ دُوْعَقَ آلَو، ضَرَلَا هَلَعَدَامَتْعَا آهِيَفِدِيَغْفَرَآلَو.

ـ فَحَنْهَعَبَأَصَأَهْجَوْمُ هَانْمِيَأَبِصَآنَ، آهِيَلَعَسَلَجَوِيَرْسُيَلِأَهْلَجَرَشَرَتْفَا آهَمَتَأَادِإَوَهَطُوسْبَمَهَلْبَقْلِأَوَهَنْهَعَبَأَصَأَهْجَوْمُهَيَذْخَفَهَلَعَهَيَعَضَأَوَهَلْبَقْلَا.

ـ دَهَشَتَيَ و، نَمْيَأَلَرِبَنَأَجَلَأَنَمَاهِيَلَجَرَهَجَنْهُمَ، هَرْسُيَلَا هَوَتَيَلَأَهَلَعَسَلَجَتُ ةَأَرْمَلَوَنَإِو، آرسَهَطَقَفَهَجَتَأَفَلَأَنَيَلَوَلَأَدَعَبَآمِيَفَأَرْقَيَ و، هَيَلَعَهَيَدُعَسَمَنَبَآكَهَزَاجَتَكَسَهَأَحَبَسَ.

ـ نَمُلَسُيَأَلَأَهَبَهَعَدِيَ و، هَيَبَنَلَا هَلَعَيَلَصُيَدَهَشَتَلَهَدَعَبَ و، هَلَوَلَأَكَهَدَعَقَيَّمُثِهَرَأَسَيَهَنَعَمُثِكَلَمَلَأَوَرَشَبَلَأَنَمَهَمَثِنَمَهَيَنَبَهَنَيَمَيَهَنَعَمُلَسُيَهَمُثِسَانَلَاهَطَقَفَهَكَلَمَلَأَهَرَفَنَمَلَأَو، هَادَاحَنَإِآمِهِيَفَهَوَبَنَأَجَيَفُهَمَأَمِهِيَوَنَيَهَمَتْهَمَلَأَو، هَكَلَدَكَ.

Намозхон намозни бошлашни ирода қилса, «ҳамза» ва «бо»ни чўзмасдан такбир айтиб, икки бош бармоғини қулоқларининг юмшоқ жойларига теккизади. Аёл киши икки қўлини икки елкаси баробарида кўтаради. Ҳар бир улуғлашга далолат қилувчи нарса ила - агар форсча бўлса ҳам, - дуони қўшмаган ҳолда намозни бошлаш жоиз. Форсча қироат қилиш жоиз эмас. Фақат узр бўлса, мустасно. Шунга фатво берилади.

Сўнг ўнг қўлини чап қўли устига қўйиб, киндиги остига қўяди. Аёл киши кўксига қўяди. Бу ишни суннат зикри бор ҳар бир қиёмда қилинади. Рукуъдан турганда ва икки ийднинг такбирлари орасида қўлларини қўйиб юборади.

Кейин сано ўқийди. «Важжаҳту важҳи»ни ўқимайди.

Кейин сано учун эмас, қироат учун «аъгузу биллаҳи»ни ўқийди. Буни намозга кеч қолган одам ҳам айтади. Уни имом икки ийднинг такбирларидан кейин айтади.

Кейин «Бисмиллаҳ»ни ўқийди. Фотиҳа билан зам суранинг орасида эмас. Буларнинг ҳаммасини ичида ўқийди.

Сўнгра Фотиҳани ўқийди ва иқтидо қилувчи каби, ичида «Омин»ни айтади.

Кейин такбир айтиб, рукуъга боради ва икки қўли билан, бармоқларини ёзган ҳолида тиззаларини ушлайди. Белини текис

тутади ва бошини кўтариб ҳам, тушириб ҳам юбормайди. Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози. Кейин бошини кўтаради ва «Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ»ни айтади. Имом шу билан кифояланади. Иқтидо қилувчи «Роббанаа ва лакал ҳамд»ни айтади. Якка намозхон иккисини жамлайди.

Сўнгра тўғриланиб, тик туради. Кейин такбир айтиб, саждага ииқилади. Олдин икки тиззасини, кейин бармоқларини жуфтлаган ҳолда икки қўлини қўяди. Кейин чиғаноқларини керган ва қорнини икки сонидан ажратган ва оёқ бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки қўлининг орасига бошини қўяди. Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози.

Ҳажми бор ва устига пешонаси ўрнашадиган ҳар бир нарса устига сажда қилиш жоиз. Шунингдек, издиҳомда намоз ўқиётган шахснинг орқасига ҳам. Аёл киши пасайиб, қорнини икки сонига теккизади.

Кейин намозхон такбир айтган ҳолида бошини саждадан кўтаради ва хотиржам ўтиради. Сўнг такбир айтиб, хотиржам сажда қиласди. Кейин такбир айтиб, бошини, кейин икки қўлини, кейин икки тиззасини ерга суянмаган ва ўтирумаган ҳолда кўтаради.

Иккинчи ракъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъгуузу»ни айтиш ва қўл кўтариш йўқ. Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутади. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Аёл киши икки оёғини ўнг тарафдан чиқариб, чап думбаси билан ўтиради. Кейин Ибн Масъудга ўхшаб ташаҳҳуд ўқийди. Унга ҳеч нарсани зиёда қилмайди.

Аввалги икки ракъатдан кейинги ракъатларда Фотиҳани овозини чиқармай қироат қиласди. Агар тасбеҳ айтиб, сукут сақласа ҳам жоиз.

Сўнгра худди аввалгига ўхшаб ўтиради ва ташаҳҳуддан кейин Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга салавот айтади. Кейин одамлардан сўрамайдиган нарсалар ила дуо қиласди ва ўша ердаги одам ҳамда малакларни ният қилиб, ўнг ва чап тарафларига салом беради.

Иқтидо қилувчи ён тарафда бўлса, (саломининг) бирида, тўғрисида бўлса, иккисида ҳам имомни ният қилади.

Якка намозхон фақат малакни ният қилади.

(Давоми бор)

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди